# RETTENS DOM (Første Udvidede Afdeling)

22. februar 2000 *

I sag T-138/98,

Armement coopératif artisanal vendéen (ACAV), Sables-d'Olonne (Frankrig),

Armement Alain André og ACAV, Armement Thierry Arnaud og ACAV, Armement Alain Augereau, Armement Jean-Luc Bernard og Angélique Bernard, Armement Pascal Burgaud, Armement José Burgaud og ACAV, Armement Bruno Chiron og Jean Noury, Fabien Gaillard, Armement Bruno Girard, Armement Bruno Girard og ACAV, Armement Denis Groisard, Fabrice Groisard, Armement Islais SARL, Armement Marc Jolivet, Armement Yannick Orsonneau og ACAV, Armement Christian Rafin og ACAV, Armement Éric Rivalin og ACAV, Armement Éric Taraud og ACAV, Armement Fernand Voisin og Alain Voisin, Patrick Voisin, Yeu pêcheries SA, Armement Bernard Zereg, Ile-d'Yeu (Frankrig),

ved advokaterne L. Funck-Brentano og S. Ponsot, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. Neuen, 1, place du Théâtre,

sagsøgere,

* Processprog: fransk.

støttet af

**Den Franske Republik** ved kontorchef J.-F. Dobelle, fuldmægtig C. Vasak og kontorchef K. Rispal-Bellanger, Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, og ekspeditionssekretær C. Chavance, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Frankrigs Ambassade, 8 B, boulevard Joseph II,

**Commune de l'Ile-d'Yeu** ved advokat R. Houssin, Nantes, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. Neuen, 1, place du Théâtre,

**Irland** ved Chief State Solicitor M.A. Buckley og barrister A. Collins, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Irlands ambassade, 28, route d'Arlon,

og

**Thomas Kennedy, John Graham, John Flannery, Michael Hennessy og Padraig Ó Mathuna,** Dingle (Irland),

Vincent Browne, Michael Murphy, John O'Donnel, Tralee (Irland),

Donal O'Neill, John D. Sullivan, Niel Minihane, Kieran O'Driscoll, Peter Carleton, Donal Healy, Castletownbere (Irland),

Gerard Minihane, Skibbereen (Irland),

ved D. O'Donnell, SC, barrister J. Devlin, solicitor G. Casey og barrister P. Mc Dermott, North Main Street, Bandon, County Cork (Irland),

intervenienter,

mod

**Rådet for Den Europæiske Union** ved J. Carbery og L. Railas, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

**Kongeriget Spanien** ved statens advokat R. Silva de Lapuerta, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6, boulevard Emmanuel Servais,

og

**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber** ved G. Berscheid, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og juridisk konsulent T. van Rijn, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1239/98 af 8. juni 1998 om ændring af forordning (EF) nr. 894/97 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne (EFT L 171 s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Udvidede Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne K. Lenaerts, A. Potocki, A.W.H. Meij og M. Vilaras,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 23. november 1999,

afsagt følgende

Dom

## Relevante retsregler

1 Med henblik på at beskytte fiskebankerne, bevare havets biologiske ressourcer og sikre en afbalanceret udnyttelse heraf på et varigt grundlag og på tilfredsstillende økonomiske og sociale betingelser udstedte Rådet forordning (EØF) nr. 170/83 af 25. januar 1983 om en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne (EFT L 24, s. 1), som blev ophævet og erstattet af Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur (EFT L 389, s. 1).

2 Med hjemmel i forordning nr. 170/83 udstedte Rådet forordning (EØF) nr. 3094/86 af 7. oktober 1986 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne (EFT L 288, s. 1). Ved Rådets forordning (EØF) nr. 345/92 af 27. januar 1992 om ellevte ændring af forordning (EØF) nr. 3094/86 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne (EFT L 42, s. 15) blev der indsat en ny artikel 9a, som opstillede et forbud, med tidsbegrænset fritagelse, mod drivgarn, hvis individuelle eller samlede længde er større end 2,5 km.

3 Som følge af yderligere ændringer blev forordning nr. 3094/86 senere kodificeret ved Rådets forordning (EF) nr. 894/97 af 29. april 1997 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne (EFT L 132, s. 1).

4 Rådets forordning (EF) nr. 1239/98 af 8. juni 1998 (herefter »forordning nr. 1239/98« eller »den anfægtede forordning«, EFT L 171, s. 1) ændrer forordning nr. 894/97, for det første ved at erstatte dens artikel 11 og ved at indsætte en artikel 11a. Disse bestemmelser har følgende ordlyd:

»Artikel 11

Ingen fartøjer må opbevare om bord eller drive fiskeri med et eller flere drivgarn, hvis individuelle eller samlede længde er større end 2,5 km.

Artikel 11a

1. Fra den 1. januar 2002 må ingen fartøjer opbevare om bord eller drive fiskeri med et eller flere drivgarn med henblik på fangst af arter, som er opført i bilag VIII.

2. Fra den 1. januar 2002 er det forbudt at lande arter, som er opført i bilag VIII, når de er fanget med drivgarn.

3. Indtil den 31. december 2001 må et fiskerfartøj kun opbevare om bord eller drive fiskeri med et eller flere drivgarn, jf. stk. 1, hvis det har en tilladelse, som er udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvis flag det fører. I 1998 må det højeste antal fiskerfartøjer, der af en medlemsstat kan få tilladelse til at opbevare

om bord eller drive fiskeri med et eller flere drivgarn, ikke overstige 60% af det antal fiskerfartøjer, der anvendte et eller flere drivgarn i perioden 1995-1997.

4. Medlemsstaterne meddeler senest den 30. april hvert år Kommissionen for hver målart en fortegnelse over de fartøjer, der har tilladelse til fiskeri med drivgarn som nævnt i stk. 3; for 1995 sker meddelelsen dog senest den 31. juli 1998.«

5 Blandt de 18 arter, som opregnes i bilag VIII, og som omhandles i artikel 11a i forordning nr. 894/97, som ændret, optræder navnlig hvid tun.

6 Ved den anfægtede forordning indsattes endvidere i forordning nr. 894/97 en ny artikel 11b, som i stk. 6 bestemmer:

»Såfremt betingelserne i artikel 11 og 11a samt i nærværende artikel ikke overholdes, træffer de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EF) nr. 2847/93 [EFT L 261, s. 1] passende foranstaltninger over for de pågældende fartøjer.«

7 Endelig præciseres i artikel 11c, som blev indsat ved den anfægtede forordning, det geografiske anvendelsesområde for de nye bestemmelser i forordning nr. 894/97 på følgende måde:

»Med undtagelse af farvande, der er omfattet af Rådets forordning (EF) nr. 88/98 af 18. december 1997 om fastsættelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne i Østersøen, Bælterne og Øresund [EFT L 9, s. 1], og uanset

artikel 1, stk. 1, finder artikel 11, 11a og 11b anvendelse i alle farvande, der henhører under medlemsstaternes højhed eller jurisdiktion, og uden for disse farvande for alle EF-fiskerfartøjer.«

## Retsforhandlinger

8 Det er under disse omstændigheder, at selskabet Armement coopératif artisanal vendéen og 22 andre franske redere på Ile d'Yeu, der driver tunfiskeri (herefter »sagsøgerne«), ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 31. august 1998 har anlagt sag med påstand om annullation af forordning nr. 1239/98, for så vidt der herved med virkning fra den 1. januar 2002 fastsættes et forbud mod, at fartøjer, der fører en medlemsstats flag, driver fiskeri efter visse arter, herunder hvid tun, med drivgarn.

9 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 29. oktober 1998 har Rådet i medfør af artikel 114 i Rettens procesreglement påstået sagen afvist. Sagsøgerne har indgivet indlæg om dette spørgsmål den 11. januar 1999.

10 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Første Afdeling den 30. november 1998 er Den Franske Republiks begæring om at måtte intervenere til støtte for sagsøgernes påstande blevet taget til følge.

11 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Første Afdeling den 3. juni 1999 blev det besluttet dels at tillade Kongeriget Spanien og Kommissionen at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande, dels at tillade Irland, commune de l'Ile d'Yeu samt Thomas Kennedy og 13 andre personer, som er medlemmer af Irish Tuna Association (herefter »ITA-medlemmerne«) og har fremsat begæring om intervention, at intervenere i sagen til støtte for sagsøgernes påstande. Disse

intervenienter er blevet opfordret til i første omgang at fremsætte deres påstande, anbringender og argumenter vedrørende formaliteten.

12 ITA-medlemmerne har ikke afgivet interventionsindlæg inden for den fastsatte frist.

13 Irland har indleveret et interventionsindlæg, som ikke indeholder nogen argumentation vedrørende formaliteten.

14 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Første Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling med henblik på at træffe afgørelse vedrørende den af Rådet nedlagte afvisningspåstand.

15 Ved Rettens beslutning af 15. november 1999 er sagen blevet henvist til Første Udvidede Afdeling.

16 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten under retsmødet den 23. november 1999.

## Parternes påstande

17 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Sagen admitteres.

— Rådets forordning nr. 1239/98 annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande vedrørende afvisningspåstanden:

— Den af Rådet nedlagte afvisningspåstand forkastes.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Den Franske Republik og commune de l'Ile d'Yeu har nedlagt følgende påstande til støtte for sagsøgernes påstande:

— Den af Rådet nedlagte afvisningspåstand forkastes.

— Det fastslås, at sagen antages til realitetsbehandling.

— Der foretages en undersøgelse af muligheden for, at Retten rejser til Ile d'Yeu for at besigtige de særlige forhold i sagen.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 Irland og ITA-medlemmerne har i retsmødet nedlagt påstand om, at afvisningspåstanden forkastes. Subsidiært har Irland fremsat begæring om, at formalitetsindsigelsen henskydes til behandling sammen med sagens realitet.

21 Rådet har i sin formalitetsindsigelse nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

22 Kommissionen har til støtte for Rådets påstande nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 Kongeriget Spanien har til støtte for Rådets påstande nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

## Formaliteten

*Parternes argumenter*

24 Rådet har gjort gældende, at sagen bør afvises, idet betingelserne i EF-traktatens artikel 173, stk. 4 (nu artikel 230, stk. 4, EF), ikke er opfyldt.

25 For det første udgør den anfægtede forordning, i lighed med forordning nr. 894/97, som den fastsætter ændringer til, en generel retsakt, der finder anvendelse på objektivt bestemte situationer, og som har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper. Sagen bør i overensstemmelse med fast retspraksis afvises allerede af den grund, at den er rettet mod en almengyldig forordning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EF-traktatens artikel 189, stk. 2 (nu artikel 289, stk. 2, EF) (Domstolens dom af 6.10.1982, sag 307/81, Alusuisse mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3463, og af 24.2.1987, sag 26/86, Deutz und Geldermann mod Rådet, Sml. s. 941).

26 For det andet er sagsøgerne ikke individuelt berørt af den anfægtede forordning, og de er berørt af forordningen på samme måde som enhver anden erhvervsdrivende, som virker inden for dette område. Således er der intet, som adskiller deres situation fra situationen for alle de andre fiskere, som både i Frankrig og i de øvrige medlemsstater driver fiskeri med drivgarn ligesom dem.

27 Endelig er sagsøgerne ifølge Rådet ikke direkte berørt af forordning nr. 1239/98 i den overgangsperiode, som udløber den 31. december 2001, for så vidt som det i

denne periode fortsat påhviler de kompetente nationale myndigheder at udvælge de fiskerfartøjer, som kan få tilladelse til at anvende drivgarn.

28 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerne ikke kan betragtes som individuelt berørt af den anfægtede forordning.

29 Kommissionen har indledningsvis anfægtet sagsøgernes argumentation, hvorefter de hører til en begrænset kreds af erhvervsdrivende, som omfatter alle de fiskere af hvid tun på Ile-d'Yeu, som anvender drivgarn. For det første vedrører de domme, som Domstolen afsagde den 17. januar 1985 (sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 207) og den 6. november 1990 (sag C-354/87, Weddel mod Kommissionen Sml. I, s. 3847), og som henholdsvis sagsøgerne og Den Franske Republik har påberåbt sig, andre situationer, og dommene er derfor uden relevans for den foreliggende sag.

30 For det andet finder Kommissionen, at det forhold, at sagsøgerne siden 1995 har haft en særlig fiskeritilladelse, som medfører, at de må anvende drivgarn, på ingen måde medfører, at de hører til en begrænset kreds af erhvervsdrivende (Rettens kendelse af 8.7.1999, sag T-12/96, Area Cova m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2301). Det følger udtrykkeligt af udtalelserne fra de kompetente franske myndigheder på området, at opnåelsen af en særlig fiskeritilladelse ikke er forbeholdt personer, som tidligere har fået tilladelse til at fiske hvid tun med drivgarn. Desuden kan de lister over fartøjer, som har tilladelse til at fiske med drivgarn, og som medlemsstaterne indtil den 31. december 2001 hvert år skal fremsende til Kommissionen i henhold til artikel 11a, stk. 4, i forordning nr. 894/97, som ændret ved den anfægtede forordning, ændres fra år til år.

31 Under alle omstændigheder følger det af retspraksis, at det forhold, at man tilhører en sluttet kreds af erhvervsdrivende, ikke er tilstrækkelig til, at det kan antages, at en af disse erhvervsdrivende er individuelt berørt af en forordning

(Rettens dom af 10.7.1996, sag T-482/93, Weber mod Kommissionen, Sml. II, s. 609, præmis 64).

32 Kommissionen har præciseret, at det ikke kan hævdes, at Rådet har udstedt forordning nr. 1239/98 vel vidende, at denne retsakt ville få særlige konsekvenser for sagsøgerne. Således anvendes drivgarn ikke alene af franske fiskere, som har bopæl uden for Ile-d'Yeu, men også af fiskere, som har bopæl i andre medlemsstater, særligt i Italien, hvor det største antal af sådanne fiskere er bosat. I øvrigt er den omstændighed, at Kommissionen og Rådet var orienteret om den anfægtede forordnings eventuelle konsekvenser for Ile-d'Yeu's økonomi, ikke tilstrækkelig til at individualisere dem, da der ikke foreligger en forpligtelse til at tage hensyn til deres særlige situation (kendelsen i sagen Area Cova m.fl. mod Rådet og Kommissionen, præmis 54), ligesom tilsvarende økonomiske konsekvenser kan opstå i andre områder af Fællesskabet.

33 Under disse omstændigheder finder Kommissionen, at det eneste, der adskiller sagsøgerne fra andre fiskere i Fællesskabet, som også er berørt af den anfægtede forordning, er, at de har bopæl på Ile-d'Yeu. Imidlertid er et sådant kriterium, som er baseret på den geografiske situation for hver enkelt af de erhvervsdrivende, som er berørt af en forordning, utilstrækkeligt, medmindre det accepteres, at der kan ske en uberettiget udvidelse af de tilfælde, hvor der kan anlægges sag til prøvelse af en generel retsakt.

34 For så vidt angår påstanden om, at der ikke foreligger andre retsmidler, hvorved gyldigheden af den anfægtede forordning kan prøves, har Kommissionen fremhævet, at Den Franske Republik selv har oplyst, at muligheden for at forelægge et præjudicielt spørgsmål ikke er udelukket, men begrænset. Selv om forbuddet mod anvendelse af drivgarn ikke forudsatte en gennemførelsesretsakt, er der imidlertid intet til hinder for, at sagsøgerne kan ansøge om tilladelse til at anvende sådanne garn og anfægte de kompetente myndigheders eventuelle afslag på en sådan tilladelse.

35 Kongeriget Spanien har gjort gældende, at sagsøgerne befinder sig i samme situation som enhver anden reder, som ved hjælp af drivgarn driver fiskeri af de arter, som er opregnet i det bilag VIII til forordning nr. 894/97, som blev indført ved den anfægtede forordning. De er således ikke individuelt berørt af denne forordning, men derimod berørt på samme måde som enhver anden erhvervsdrivende, som befinder sig eller kan befinde sig i en tilsvarende situation. Desuden var og er sagsøgerne i den overgangsperiode, der udløber den 31. december 2001, ikke direkte omfattet af forordningen, for så vidt som de nationale myndigheder indtil denne dato fortsat kan udstede tilladelser til anvendelse af drivgarn for et begrænset antal fartøjer.

36 Sagsøgerne har gjort gældende, at de er individuelt berørt af forordning nr. 1239/98 på trods af dens generelle karakter, og at sagen i overensstemmelse med retspraksis (Domstolens dom af 16.5.1991, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501, og af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853) bør antages til realitetsbehandling.

37 De har for det første nærmere anført, at det følger af fast retspraksis (Domstolens dom i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, og dom af 26.4.1988, sag C-207/86, Apesco mod Kommissionen, Sml. s. 2151, præmis 12), at de er individuelt berørt, idet de tilhører en sluttet kreds af erhvervsdrivende, som er identificeret og kan identificeres, og som er berørt af den anfægtede forordning. Denne sluttede kreds af erhvervsdrivende består af fiskere fra Ile-d'Yeu, som hvert år siden 1995 har fået tilladelse til at anvende drivgarn til at fiske hvid tun i Nordatlanten. Sagsøgerne har i den forbindelse anført, at blandt de fiskerfartøjer, som fører fransk flag, og som hvert år har fået tilladelse til at fange hvid tun med drivgarn i Nordatlanten — nærmere bestemt 69 fartøjer i 1995 og 43 i 1998 — udgør sagsøgernes fiskerfartøjer, set som en helhed, den største fiskerflåde, som har tilladelse til at drive denne form for fiskeri. Desuden berører den anfægtede forordning særligt sagsøgerne, fordi de alle hvert år siden 1995 har fået de kompetente franske myndigheders tilladelse til at udføre denne form for fiskeri.

38 For det andet havde Rådet ifølge sagsøgerne kendskab til deres særlige situation, da det udstedte den anfægtede forordning. I den forbindelse tilsendte de franske myndigheder for det første hvert år Kommissionen en liste over de fartøjer, som i Frankrig havde fået tilladelse til at fiske hvid tun med drivgarn. Desuden foretog de adskillige tiltag over for de franske politiske myndigheder og det medlem af Kommissionen, som på daværende tidspunkt var ansvarlig for fiskerispørgsmål. I øvrigt anførte Kommissionen i en meddelelse af 8. april 1994 om anvendelse af store drivgarn inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik [KOM(94) 50 endelig udg.]: »Ile d'Yeu udgør et særligt problem. Her [fandtes i 1993] 21 fiskerfartøjer, der fiskede efter hvid tun med drivgarn [heraf 15 i form af undtagelser], og denne erhvervsgren udgør en væsentlig del af fiskerierhvervet, der er øens økonomiske livsnerve. Hvis der sættes en stopper for drivgarnsfiskeri efter tun, må der — foruden overgangsforanstaltninger, der skal forhindre en akut krise — udarbejdes en samlet plan med henblik på at afsøge alternative aktiviteter og finde en løsning på, hvordan de fornødne finansielle midler kan skaffes.« I forslaget til Rådets beslutning om en specifik foranstaltning til fremme af omstillingen af visse fiskeriaktiviteter og om ændring af Rådets beslutning nr. 97/292/EF af 28. april 1997 (EFT C 1998 C 314, s. 18) understregede Kommissionen endvidere, at »etbestemt antal fiskerfartøjer, som sejler under spansk, irsk, italiensk, fransk og britisk flag, er berørt af det i forordning (EF) nr. 1239/98 fastsatte forbud mod fiskeri med drivgarn«.

39 På denne baggrund finder sagsøgerne, at deres situation er kendetegnet af en lang række særlige omstændigheder i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i retspraksis (Domstolens dom i sagen Extramet Industrie mod Rådet og i sagen Codorniu mod Rådet og dom af 15.2.1996, sag C-209/94 P, Buralux m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 615), idet de udgør samtlige redere fra Ile-d'Yeu, som fisker tun, og som har tilladelse til at fiske hvid tun med drivgarn, og at en væsentlig del af deres indkomst (mellem 30% og 50% af deres omsætning) hidrører fra denne virksomhed.

40 Med hensyn til argumentationen om, at de ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning i overgangsperioden, har sagsøgerne indvendt, at forbuddet mod at anvende drivgarn med henblik på fiskeriet af særlige arter i Nordatlanten finder anvendelse omgående fra den 1. januar 2002, uden at det er nødvendigt at

iværksætte nogen gennemførelsesforanstaltninger fra medlemsstaternes side. Desuden kan forordningen anfægtes allerede fra dens ikrafttræden, selv om den opstiller en senere frist for anvendelsen af det forbud, som den indfører.

41 Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at der ved vurderingen af, om deres søgsmål kan antages til realitetsbehandling, skal tages hensyn til, at det er udelukket at anfægte gyldigheden af den anfægtede forordning ved at forelægge et præjudicielt søgsmål for Domstolen. For det første finder forbuddet mod drivgarn umiddelbar anvendelse allerede fra 2002, hvorfor ingen gennemførelsesforanstaltninger er nødvendige fra medlemsstaternes side. For det andet er den ordning med midlertidige tilladelser, som blev indført i overgangsperioden ved den anfægtede forordning, uden betydning for dem, for så vidt som en sådan ordning allerede fandtes i Frankrig, inden forordningen blev udstedt, og alle sagsøgerne havde en sådan tilladelse.

42 Den Franske Republik har tilsluttet sig sagsøgernes argumentation. Den har tilføjet, at den foreliggende sag har lighedspunkter med den sag, der dannede grundlag for dommen i sagen Weddel mod Kommissionen, hvori Domstolen fastslog, at den pågældende forordning skulle opfattes som en række individuelle afgørelser. Den Franske Republik har i den forbindelse gjort gældende, at de kompetente franske myndigheders årlige fornyelse af de særlige fiskeritilladelser, som udstedes til fartøjer, som fisker hvid tun i Nordatlanten, kun kan tildeles en begrænset kreds af erhvervsdrivende, som Kommissionen klart kan individualisere. I øvrigt foretog de franske myndigheder sig, da de udstedte disse tilladelser, intet andet end at gennemføre fællesskabslovgivningen under tilsyn af Kommissionen.

43 Sagsøgernes situation har også lighedspunkter med den, som sagsøgerne i dommen i sagen Apesco mod Kommissionen befandt sig i, om end listen over de fartøjer, som havde fået tilladelse til en bestemt fiskerivirksomhed i den foreliggende sag, var blevet tilsendt Kommissionen, til forskel fra den nævnte sag, hvor listen var udarbejdet af Kommissionen. De nationale myndigheder har imidlertid kun et begrænset råderum, når de hvert år skal udarbejde denne liste under hensyn til de kvoter, som er fastsat inden for rammerne af Fællesskabets fiskeripolitik.

44 Disse lister oversendes ifølge Den Franske Republik hvert år til Kommissionen med henblik på iværksættelsen af kontrolprocedurerne for fiskerfartøjerne og danner grundlag for, at Kommissionen kan identificere de fiskeenheder, som er berørt af forbuddet mod drivgarn. De fartøjer, som er registreret på Ile-d'Yeu, har i øvrigt været omfattet af en sådan kontrol, i hvert fald én gang om året siden 1995, enten af de nationale inspektører eller af Fællesskabets inspektører. De særlige forhold vedrørende Ile-d'Yeu er i øvrigt velkendt af Kommissionen og er nævnt i dens meddelelse af 8. april 1994, og Rådet har således med kendskab til forholdene påvirket retstillingen for denne begrænsede kreds af erhvervsdrivende, som klart kunne individualiseres.

45 Dertil kommer, at sagsøgerne er individuelt berørt, for så vidt som forordningen rammer dem hårdere end alle andre erhvervsdrivende inden for den pågældende sektor, idet fiskeriet efter hvid tun udgør den overvejende del af deres samlede fiskerivirksomhed. I den forbindelse har Den Franske Republik opfordret Retten til at foretage en besigtigelse i overensstemmelse med artikel 65 i Rettens procesreglement.

46 Den Franske Republik har endelig gjort gældende, at en afvisning af det foreliggende søgsmål ville medføre, at sagsøgerne ville blive afskåret fra den ret til en retslig prøvelse, som de er sikret ved artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, idet der ikke findes retsmidler, hvorved den anfægtede forordning kan prøves. Eftersom forordningen kun har virkninger på længere sigt og ikke kræver gennemførelsesforanstaltninger fra de nationale myndigheder, er muligheden for, at en ret forelægger et præjudicielt søgsmål for Domstolen vedrørende forordningens gyldighed, således ubetydeligt lille.

47 Commune de l'Ile-d'Yeu har støttet sagsøgernes og Den Franske Republiks argumentation og har understreget, at en eventuel afvisning af den foreliggende sag kan fortolkes som en retsnægtelse.

48 Desuden har commune de l'Ile-d'Yeu under retsmødet anført, at en opgivelse på sigt af at anvende drivgarn med henblik på fiskeri af hvid tun ville tvinge

sagsøgerne til at anvende andre redskaber, som er langt mindre rentable, såsom fiskestænger, hvilket ville påføre dem endnu større tab, eftersom de andre arter, de fisker efter, nærmere bestemt søtunge og kulmule, er undergivet kvoter. For så vidt angår forordningens indvirkning på deres virksomhed finder ITA-medlemmerne, at de ligeledes er særligt berørt, for så vidt som godt 70% af deres omsætning hidrører fra fiskeri af tun med drivgarn. Irland har på sin side gjort gældende, at forordningens alvorlige økonomiske indvirkning på enkelte personers virksomhed, som i den foreliggende sag, fører til en reduktion af deres omsætning med mere end en tredjedel, hvilket er egnet til at individualisere dem i en sådan grad, at deres søgsmål bør kunne antages til realitetsbehandling. Som svar på denne argumentation har Kongeriget Spanien gjort gældende, at sagsøgerne — i lighed med tusinder af spanske erhvervsdrivende, som fisker hvid tun med fiskestænger — kan fortsætte deres fiskeri på lige så rentabel måde, ikke mindst fordi de modtager en omstillingsstøtte, som er fastsat af Rådet.

*Rettens bemærkninger*

49 I henhold til traktatens artikel 173, stk. 4, er forudsætningen for, at en fysisk eller juridisk person kan anlægge sag til prøvelse af en forordning, at den i realiteten er en beslutning, som berører den pågældende umiddelbart og individuelt. Ifølge fast retspraksis skal kriteriet for sondringen mellem en forordning og en beslutning søges i, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ej. En retsakt er almengyldig, hvis den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (jf. Domstolens kendelse af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 33, dommen i sagen Weber mod Kommissionen, præmis 55, og Rettens kendelse af 26.3.1999, sag T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR og Confiserie du Tech mod Kommissionen, Sml. II, s. 913, præmis 26).

50 Hvad den foreliggende sag angår skal Retten bemærke, at det i den anfægtede forordning opstillede forbud mod fra den 1. januar 2002 at opbevare om bord eller anvende drivgarn med henblik på fiskeri efter de heri anførte arter finder

anvendelse uden forskel på ethvert fartøj, der fører en medlemsstats flag og aktuelt eller potentielt udfører en sådan virksomhed inden for de i forordningen afgrænsede fiskerizoner.

51 I modsætning til, hvad der er anført af Den Franske Republik, kan den anfægtede forordning ikke opfattes som en række individuelle afgørelser, som er rettet til hver enkelt ejer af et fiskerfartøj med hjemsted på Ile-d'Yeu i disses egenskab af medlemmer af en sluttet kreds af erhvervsdrivende.

52 I den forbindelse bemærkes, at det følger af artikel 11a, stk. 3, i forordning nr. 894/97, som er indsat ved den anfægtede forordning, at alle fartøjer indtil den 31. december 2001 må opbevare om bord eller drive fiskeri med et eller flere drivgarn med henblik på fangst af arter, som er opregnet i den anfægtede forordning, forudsat de har fået tilladelse hertil af myndighederne i den medlemsstat, hvis flag de fører. Selv om det maksimale antal fartøjer, som kan få en sådan tilladelse, ikke må overstige 60% af det antal fiskerfartøjer, der anvendte drivgarn i perioden 1995-1997, står det dog fast, at udstedelsen af tilladelserne ikke forudsætter, at fartøjerne har drevet en sådan virksomhed siden 1995, og — hvilket er endnu vigtigere — det er ikke nødvendigvis sikkert, at tilladelsen udelukkende tilfalder disse fartøjer. I øvrigt følger det af artikel 11a, stk. 4, i forordning nr. 894/97, som er indsat ved den anfægtede forordning, at de tilladelser, som medlemsstaterne udsteder til fiskerfartøjer, der anvender drivgarn, kun gælder ét år og en eller flere af de nævnte arter.

53 Under disse omstændigheder kan det ikke udelukkes, at andre redere end sagsøgerne, som har hjemsted i Frankrig eller i andre medlemsstater, og som ved forordningens ikrafttræden ikke i forvejen drev fiskeri af hvid tun med drivgarn i de omtalte fiskerizoner, ikke alene kunne tænkes at påbegynde et sådant fiskeri i løbet af én af de fangstsæsoner, der ligger før 2002, og dermed være berørt af den anfægtede forordning (kendelsen i sagen Area Cova m.fl. mod Rådet og Kommissionen, præmis 29), men også få tilladelse hertil hos den nationale myndighed, de henhører under. For så vidt som listen over de fartøjer, der i hver medlemsstat årligt får tilladelse til at anvende drivgarn til fiskeri af hvid tun,

således kan ændres fra år til år, indtil denne fiskemetode forbydes den 1. januar 2002, kan det således ikke antages, at den anfægtede forordning definitivt og absolut udelukkende finder anvendelse på de redere, som allerede har drevet et sådant fiskeri i de omtalte zoner, før forordningen trådte i kraft, og at forordningen således er rettet til en sluttet kreds af erhvervsdrivende, som sagsøgerne hører til.

54 Dette resultat ændres ikke af, at sagsøgerne hvert år siden 1995 fra de kompetente franske myndigheder på området har fået en særlig fiskeritilladelse, som er tildelt inden for rammerne af Rådets forordning (EF) nr. 1627/94 af 27. juni 1994 om generelle bestemmelser for de særlige fiskeritilladelser (EFT L 171, s. 7), og hvorefter de kunne fiske efter hvid tun med drivgarn i de nordøstatlantiske farvande. Som det fremgår af sagen, har den nævnte myndighed udtrykkeligt udtalt, at disse særlige fiskeritilladelser i Frankrig tildeles hvert år, ikke alene til de ejere, som har ansøgt herom og fik dem året før, forudsat at deres fartøj har fanget en vis mængde tunfisk, men også til ansøgere af tilladelser, som har stået på venteliste året før, samt til nye ansøgere. Det fremgår endvidere af sagen, at antallet og identiteten af de fartøjer, der hvert år i Frankrig har fået tilladelse til at drive fiskeri af hvid tun med drivgarn, siden 1995 har været svingende. Selv om det således antages, at der alene tages hensyn til situationen for de redere, som driver tunfiskeri, og som hører til den franske fiskerflåde, kan sagsøgerne ikke betragtes som hørende til en sluttet kreds af erhvervsdrivende.

55 Den retspraksis, som Den Franske Republik har påberåbt sig til støtte for, at den anfægtede forordning må opfattes som en række individuelle afgørelser, er heller ikke relevant. Således omhandlede dommen i sagen Weddel mod Kommissionen, som Den Franske Republik har henvist til, en situation, hvor der i den anfægtede kommissionsforordning var blevet fastsat en procentsats, inden for hvilken medlemsstaternes kompetente organer ville imødekomme ansøgninger om importlicenser fra erhvervsdrivende i en given periode. Dette medførte, at den kun berørte det faste antal erhvervsdrivende, der i denne periode havde indgivet ansøgninger. I den foreliggende sag følger det derimod af ovenstående bemærkninger, at den anfægtede forordning finder anvendelse på samme måde på alle de

fartøjer, som aktuelt eller potentielt driver det angivne fiskeri, og ikke kun omfatter de erhvervsdrivende, som før dens udstedelse havde fået en eventuel tilladelse til at drive denne form for fiskeri.

56 Heraf følger, at den anfægtede retsakt er almengyldig og udgør en forordning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EF-traktatens artikel 189.

57 Imidlertid er det i retspraksis fastslået, at nogle af de pågældende erhvervsdrivende i nogle situationer vil kunne være individuelt berørt af en bestemmelse i en almengyldig retsakt (dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, præmis 13, og dommen i sagen Codorniu mod Rådet, præmis 19). Dette er tilfældet, såfremt den omtvistede bestemmelse rammer fysiske eller juridiske personer på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og dermed individualiserer dem på samme måde som en adressaten for en beslutning (dommen i sagen Codorniu mod Rådet, præmis 20).

58 I den forbindelse bemærkes, at det forbud, der er opstillet i den anfægtede forordning, mod fra den 1. januar 2002 at opbevare om bord eller anvende drivgarn med henblik på fiskeri af de heri anførte arter, finder anvendelse på alle fartøjer, der fører en medlemsstats flag og aktuelt eller potentielt udfører en sådan aktivitet inden for de i forordningen fastsatte fiskerizoner.

59 Heraf følger, at den anfægtede forordning kun berører sagsøgerne i deres objektive egenskab af ejere af fartøjer, der fører en medlemsstats flag, og som kan påbegynde fiskeri af hvid tun inden for de i forordningen angivne zoner, på samme måde som enhver anden erhvervsdrivende, som virker inden for denne sektor.

60 Det afsvækker ikke grundlaget for denne antagelse, at sagsøgerne alle har hjemsted på Ile-d'Yeu, og at de — såfremt det antages, at de kan betragtes kollektivt — udgør den største fiskerflåde, som fører fransk flag, og som hvert år siden 1995 har fået tilladelse til at fange hvid tun i den nordøstatlantiske zone. Dette er således ikke en omstændighed, der adskiller sagsøgerne fra alle andre erhvervsdrivende i henseende til den anfægtede forordning, der generelt finder anvendelse på samtlige fiskerfartøjer, som ligeledes har hjemsted i Frankrig, men også i de øvrige medlemsstater, og som i eller uden for visse af Fællesskabets farvande kan påbegynde fiskeri af hvid tun eller enhver anden art, som er opregnet i bilag VIII til forordning nr. 894/97, der blev indsat ved den anfægtede forordning (jf. i denne retning dommen i sagen Buralux m.fl. mod Rådet, præmis 29).

61 Den retspraksis, sagsøgerne har påberåbt sig i denne henseende, er ikke relevant. Således vedrørte denne retspraksis for det første en situation, hvor en trinhøjere retsregel pålagde udstederen af den anfægtede retsakt at tage hensyn til visse erhvervsdrivendes særlige situation (dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen). Dette er imidlertid ikke situationen i den foreliggende sag. Navnlig har hverken sagsøgerne eller intervenienterne hævdet, at ejerne af de fiskerfartøjer, som har hjemsted på Ile-d'Yeu, er individuelt berørt af den anfægtede forordning med henvisning til, at der særligt i forhold til dem og til forskel fra alle andre, som er berørt af retsakten, påhviler Rådet en forpligtelse til at tage hensyn til deres situation.

62 Hvad dernæst angår dommen i sagen Apesco mod Kommissionen bemærkes, at den situation, som lå til grund for denne dom, er væsensforskellig fra den foreliggende situation. I modsætning til den foreliggende sag vedrørte den sag en retsakt, hvorved Kommissionen i henhold til overgangsbestemmelserne på fiskeområdet i akten af 12. juni 1985 vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 302, s. 9) havde godkendt en liste over 150 udtrykkeligt nævnte spanske fartøjer, som var udvalgt blandt et begrænset antal fartøjer på en liste, der var indeholdt i et bilag til tiltrædelsesakten, hvorved de pågældende fartøjer i en begrænset periode fik tilladelse til at fiske i De (daværende) Ti's farvande. Sådanne forhold foreligger imidlertid heller ikke i den foreliggende sag. Ud over, at den anfægtede forordning, som er udstedt af Rådet, ikke kun vedrører de erhvervsdrivende i en enkelt medlemsstat, bemærkes, at den finder anvendelse på samme måde på

alle de fartøjer, som aktuelt eller potentielt driver fiskeri med drivgarn, og ikke kun de erhvervsdrivende, som inden forordningens udstedelse var opført på en liste over fartøjer, som havde modtaget en tilladelse hertil af den medlemsstat, hvis flag de fører (jf. i denne retning Domstolens dom af 15.6.1993, sag C-213/91, Abertal m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3177, præmis 22).

63 For så vidt angår argumentet om, at Rådet havde kendskab til sagsøgernes særlige situation, da det udstedte den anfægtede forordning, skal det understreges, at selv om medlemsstaterne hvert år tilsender Kommissionen en liste med de fiskerfartøjer, som har tilladelse til at fiske med drivgarn med henblik på at fange arter som hvid tun, står det dog fast, at da Rådet udstedte den anfægtede forordning, var det ikke i besiddelse af særlige oplysninger om de fartøjer, som i hver af medlemsstaterne havde en sådan tilladelse for fangstsæsonen 1998 (jf. i denne retning Rettens dom af 8.7.1999, sag T-168/95, Eridania m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 2245, præmis 48), og slet ikke om de fartøjer, som kunne opnå tilladelse for en af de fangstsæsoner, som ligger forud for den 1. januar 2002. Det forhold, at Kommissionen i meddelelsen af 8. april 1994 angav det antal fiskerfartøjer med hjemsted på Ile-d'Yeu, som i 1993 havde drevet fiskeri af hvid tun med drivgarn, rejser ikke tvivl med hensyn til denne konstatering, idet det pågældende antal i øvrigt har ændret sig i de følgende år.

64 Desuden bemærkes, at som det blev fastslået af Domstolen i forbindelse med et annullationssøgsmål, som var anlagt til prøvelse af forordning nr. 345/92, der vedrørte et forbud mod drivgarn, hvis individuelle eller samlede længde er større end 2,5 km, er muligheden for med større eller mindre bestemthed at angive antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, på hvem en foranstaltning finder anvendelse, på ingen måde ensbetydende med, at disse retssubjekter skal anses for individuelt berørt, så længe det står fast, at denne anvendelse sker i medfør af en objektiv retlig eller faktisk situation, der er fastlagt ved den pågældende retsakt (Domstolens kendelse af 24.5.1993, sag C-131/92, Arnaud m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 2573, præmis 13; jf. tillige dommen i sagen Abertal m.fl. mod Kommissionen, præmis 23, og Domstolens kendelse af 18.12.1997, sag C-409/96 P, Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, Sml. I, s. 7531, præmis 37).

65 Som det allerede er blevet understreget, vedrører den anfægtede forordning kun sagsøgerne i deres objektive egenskab af fiskere, som driver fiskeri af hvid tun ved en særlig fangstmetode inden for en afgrænset zone, på samme måde som alle andre erhvervsdrivende, som befinder sig i den samme situation. Der foreligger desuden ikke noget konkret element i den omtvistede forordning, hvoraf det kan udledes, at den er udstedt specielt med henblik på sagsøgernes særlige situation (dommen i sagen Abertal m.fl. mod Kommissionen, præmis 23). På denne baggrund kan det forhold, at Kommissionen i et forslag til en rådsbeslutning, som blev udstedt i en anden retlig sammenhæng end den, der førte til den anfægtede forordning, havde omtalt et begrænset antal fiskerfartøjer, som førte spansk, irsk, fransk eller britisk flag, og som ville blive ramt af forbuddet mod at fiske med drivgarn, heller ikke føre til, at sagsøgerne betragtes som individuelt berørt af den anfægtede forordning.

66 Med hensyn til argumentet om, at forordningen havde alvorlig økonomisk betydning for sagsøgernes virksomhed, bemærkes, at den omstændighed, at en generel retsakt har forskellige konkrete virkninger for de enkelte retssubjekter, den finder anvendelse på, ikke kan føre til, at de adskilles fra alle andre berørte erhvervsdrivende, såfremt den finder anvendelse på en objektivt bestemt situation (jf. kendelsen i sagen Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, præmis 37, og Rettens kendelse af 8.12.1998, sag T-39/98, Sadam Zuccherifici m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 4207, præmis 22).

67 Det følger af ovenstående betragtninger, at forordning nr. 1239/98 ikke kan anses for at berøre sagsøgerne individuelt. For så vidt som de ikke opfylder en af de formalitetsbetingelser, som er opstillet i traktatens artikel 173, stk. 4, er det ufornødent at tage stilling til Rådets argument om, at de ikke er umiddelbart berørt af den anfægtede forordning i den overgangsperiode, der udløber den 31. december 2001.

68 Endelig skal det vedrørende argumentet om, at der ikke foreligger nationale retsmidler, og argumentet om, at sådanne retsmidler under alle omstændigheder ikke er effektive, bemærkes, at selv om det måtte forholde sig således, kan en sådan omstændighed ikke begrunde en fortolkningsbetinget ændring i den

søgsmålsordning, der er fastlagt i traktaten. En sådan omstændighed kan i intet tilfælde medføre, at et annullationssøgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, som ikke opfylder betingelserne i traktatens artikel 173, stk. 4, skal antages til realitetsbehandling (Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 26, og dommen i sagen CNPAAP mod Rådet, præmis 38).

69 Under disse omstændigheder kan hverken sagsøgerne eller Den Franske Republik, som i øvrigt ikke har anlagt annullationssøgsmål til prøvelse af forordning nr. 1239/98 i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2, med føje påberåbe sig, at der ikke foreligger andre retsmidler med henblik på prøvelsen af den anfægtede forordnings gyldighed.

70 Af det anførte følger, at sagen skal afvises.

**Påstanden om, at der anordnes bevisoptagelse**

71 Den Franske Republik og commune de l'Ile-d'Yeu har som intervenienter nedlagt påstand om, at Retten skal undersøge muligheden for at foretage en besigtigelse.

72 Selv om det antages, at en sådan påstand, som ikke er nedlagt af sagsøgerne, kan antages til realitetsbehandling, bør den under alle omstændigheder ikke tages til følge. For så vidt angår spørgsmålet om bevisoptagelse som omhandlet i

artikel 65 ff. i Rettens procesreglement tilkommer det Retten at tage stilling til, om denne er relevant med henblik på sagens afgørelse (jf. senest Rettens dom af 28.9.1999, sag T-140/97, Hautem mod EIB, Sml. Pers. I-A, s. 171, og II, s. 897, præmis 92). I den foreliggende sag findes en sådan bevisoptagelse dog hverken at være nødvendig eller relevant til brug for vurderingen af, om sagen kan antages til realitetsbehandling. Det er således ufornødent at anordne bevisoptagelse.

73 Den Franske Republiks og commune de l'Ile-d'Yeu's påstand om, at der anordnes bevisoptagelse, bør således ikke tages til følge.

## Sagens omkostninger

74 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgerne har tabt sagen og bør derfor dømmes til at bære deres egne omkostninger og betale de omkostninger, der er afholdt af Rådet, som har nedlagt en sådan påstand.

75 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer Den Franske Republik, Kongeriget Spanien, Irland, Kommissionen, commune de l'Ile-d'Yeu og ITA-medlemmerne som intervenienter deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Udvidede Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Rådet for Den Europæiske Unions omkostninger.

3) Intervenienterne bærer deres egne omkostninger.

Vesterdorf Lenaerts Potocki

Meij Vilaras

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. februar 2000.

H. Jung B. Vesterdorf

Justitssekretær Præsident